

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

12 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Plămădeală Ghenadie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Țigănașu Elena în numele inculpatei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2022, în cauza penală în privința inculpatei

Carp Aisun xxx, născută la xxx, originară și domiciliată xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 28.03.2021 – 06.10.2021;

Instanța de apel: 25.11.2021 – 15.02.2022;

Instanța de recurs: 11.05.2022 – 12.10.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 06.10.2021, *pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală*, Carp Aisun a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.325 alin.(1) Cod penal, la 3 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu amendă în mărime de 1 500 unități convenționale, echivalentul a 75 000 lei.

Potrivit prevederilor art.art.89 alin.(2) lit. a) și 90 alin.(1) Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea pe un termen de probațiune de 1 an, dispunându-se neexecutarea pedepsei aplicate, dacă în perioada de probațiune condamnată nu va săvârși o nouă infracțiune și prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptați încrederea ce i s-a acordat.

S-a aplicat confiscarea specială a mijloacelor bănești în sumă totală de 100 lei, cu trecerea în beneficiul statului din contul lui Carp Aisun.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt, că Carp Aisun, acționând cu intenție directă, la 04 decembrie 2018, ora 09 și 14 min. urmărind scopul obținerii permisiunii igienice de a își continua activitatea în calitate de casier la magazinul de produse alimentare „Family Market”, unitate cu risc sporit

de răspândire a bolilor transmisibile, netransmisibile și profesionale, aflându-se în biroul de serviciu al angajatului Centrului de Sănătate Publică Chișinău, Alexandru Sofronie, situat în mun. Chișinău, str. Alexandru Hajdeu nr. 49, care în conformitate cu prevederile art.123 alin.(2) Cod penal, avea calitatea de persoană publică și era abilitat cu atribuții de primire și înscriere în fișa medicală a angajatului a confirmării faptului susținerii examenului de instruire igienică, personal a dat pentru acesta o bancnotă cu valoarea nominală de 100 lei, bani ce nu i se cuveneau, pentru a-l determina în schimb să aplice în fișa medicală a angajatului Aisun Carp, ștampila care confirmă că titularul fișei a absolvit cursurile de instruire igienică și a susținut cu succes examenul, deși de facto nu au fost prezentă nici la cursurile de instruire igienică și nici la examen, acțiuni contrare prevederilor „Regulamentului privind instruirea igienică a angajaților” aprobat prin Hotărârea medicului-șef sanitar de stat al Republicii Moldova nr. 2 din 01.08.2014.

Astfel prima instanță a stabilit că, prin acțiunile sale intenționate Carp Aisun a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.325 alin.(1) Cod penal, coruperea activă, adică darea, personal unei persoane publice de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a îndeplini acțiuni contrare exercitării funcției sale.

3. Avocata Țigănașu Elena în numele inculpatei a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului Carp Aisun recunoscut vinovat în baza art.325 alin.(1) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 u.c.

În motivarea cerințelor sale, apărarea a invocat că, prima instanță nu a reținut că Carp Aisun se află pentru prima dată la o abatere de natură penală, și-a recunoscut vinovăția penală, ceea ce constituie o circumstanță atenuantă care urmează a fi luată în vedere în procesul de individualizare a pedepsei penale conform art.art.78-79 Cod penal; în conformitate cu art.364¹ Cod de procedură penală a depus o cerere prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale; Carp Aisun se căiește sincer de cele săvârșite, iar aceasta urmează a fi apreciată ca o circumstanță atenuantă; are la întreținere mama bolnavă, având obligația conform art.80 alin.(1) Codul familiei, să-și întrețină părinții inapți de muncă care necesită sprijin material; este unicul întreținător al familiei; comiterea faptei de către Carp Aisun se datorează unui concurs accidental de împrejurări din viața sa; Carp Aisun a săvârșit infracțiunea la vârsta de 18 ani, săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 ani poate fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.

A remarcat că, deși prima instanța a constatat faptul că condamnată Carp Aisun se află pentru prima dată la o abatere de natură penală, are la întreținere mama bolnavă de cancer care necesită sprijin material, se caracterizează pozitiv, însă în pofida acestor constatări nu și-a motivat soluția în nici un mod cu privire la aplicarea pedepsei mai dure decât cea solicitată de către părți în instanță cu amendă în mărime de 1500 u/c, echivalentul a 75 000 lei.

De asemenea, a relevat că, la aplicarea prevederilor art.364¹ Cod penal, prima instanță nu a luat în considerație circumstanțele menționate, la stabilirea

pedepsei potrivit art.78 Cod penal, cât și la aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

Totodată, stabilirea pedepsei sub limita minimă sau a unei pedepse mai blânde, care nu este prevăzută în sancțiunea articolului corespunzător din Codul penal, în baza căruia este încadrată infracțiunea, se admite numai în temeiul art.79 Cod penal, în cazul existenței circumstanțelor excepționale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2022, apelul declarat de avocat a fost respins ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel reiterând prevederile art.402 alin.(1) Cod de procedură penală, consideră apelul declarat de avocat în numele inculpatei Carp Aisun, ca fiind depus în termen, luând în considerație că sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani a fost pronunțată public la data de 06.10.2021, iar cererea de apel a fost depusă pe data de 20.10.2021 ceea ce se atestă prin ștampila instanței de judecată.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate în faza de urmărire penală, acceptate de inculpat, o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatei Carp Aisun în baza art.325 alin.(1) Cod penal.

În conformitate cu art.27 Cod de procedură penală, verificând probele administrate prin prisma prevederilor art.95 Cod de procedură penală, adică din punct de vedere a admisibilității lor - instanța de apel le-a apreciat ca fiind pertinente, concludente și utile, ori în ședință nu s-au stabilit circumstanțe care să indice la admiterea a careva încălcări esențiale, ce ar determina neadmiterea lor.

Totodată, instanța de apel a reținut că, sentința se contestă în partea stabilirii pedepsei, iar temei pentru a interveni în sentință din oficiu, conform art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, lipsește.

4.2. Așa dar, instanța de apel a constatat că prima instanță și-a argumentat riguros soluția la capitolul numirii pedepsei și a motivat hotărârea pronunțată invocând motive clare din care considerent a ajuns la concluzia necesității numirii inculpatei a pedepsei sub formă de închisoare cu amendă.

Sanctiunea art.325 alin.(1) Cod penal prevede pedeapsa cu închisoare de până la 6 ani cu amendă în mărime de la 2 000 la 4 000 unități convenționale.

Circumstanțe care ar condiționa liberarea de răspundere penală a inculpatei Carp Aisun nu au fost stabilite.

Circumstanțe agravante prevăzute de art.77 Cod Penal instanța nu a reținut.

În calitate de circumstanțe atenuante în corespundere cu prevederile art.76 Cod Penal, instanța a reținut căința sinceră, săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 de ani.

Conform art.16 alin.(4) Cod penal, infracțiunea imputată inculpatei Carp Aisun face parte din categoria infracțiunilor grave.

Reieșind din prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, coroborat cu art.325 alin.(1) Cod penal, în speță se stabilesc noile limite de pedeapsă și

anume închisoare de la 3 luni la 4 ani cu amendă în mărime de la 1 500 până la 3 000 unități convenționale.

Astfel, ținând cont de circumstanțele stabilite, de pericolul social al faptei, de faptul că infracțiunea săvârșită de inculpată este gravă, că aceasta nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, instanța consideră oportună stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de 3 luni cu amendă, în mărime de 1 500 unități convenționale.

De asemenea, instanța de apel a reiterat faptul că, pedeapsa cu amendă prevăzută la art.325 alin.(1) Cod penal, este o pedeapsă complementară obligatorie.

Având în vedere termenul pedepsei cu închisoarea stabilite inculpatei Carp Aisun, ținând cont de faptul că aceasta și-a recunoscut vina, se căiește sincer de cele comise și le regretă, anterior nu a fost condamnată, vârsta fragedă la momentul comiterii infracțiunii, are grijă de mama sa, este însărcinată, instanța de judecată conchide că suspendarea executării pedepsei cu închisoarea și acordarea posibilității acesteia, ca în termenul de probațiune, prin comportare exemplară să îndreptățească încrederea ce i sa acordat, va oferi o mai bună protecție intereselor societății decât izolarea de societate.

Din aceste considerente, instanța de apel a considerat întemeiată decizia primei instanțe prin care a apreciat că executarea pedepsei stabilite lui Carp Aisun nu este rațională, motiv pentru care, potrivit prevederilor art.art.89 alin.(2) lit. a) și 90 alin.(1) Cod penal a dispus, suspendarea executării pedepsei cu închisoarea, pe o perioadă de probațiune de 1 an, cu liberarea ulterioară de pedeapsă a vinovatei Carp Aisun, cu condiția că aceasta în termenul de probațiune nu va săvârși alte infracțiuni și va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Astfel, instanța de apel a considerat că suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite este aptă să conducă la realizarea scopurilor pedepsei, contribuind la reeducarea inculpatei, la formarea unei atitudini pozitive a acesteia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire sociale și principiile morale.

Prin urmare prima instanță și-a argumentat riguros soluția dată reieșind din personalitatea inculpatei care este la o vârstă tânără, la momentul comiterii infracțiunii împlinise vârsta de 18 ani, fiind angajată în câmpul muncii, la evidența medicului narcolog psihiatru nu se află, fiind fără antecedente penale, atitudinea acesteia la comiterea infracțiunii constatate și comportamentul acestuia după comiterea ei, au influențat opinia instanței de judecată la stabilirea unei pedepse minime prevăzute de sancțiunea legii penale prevăzute la caz.

În cele din urmă, instanța de apel a ajuns la concluzia că scopul prestabilit al legii penale privind corectarea și reeducarea lui Carp Aisun, v-a fi pe deplin atins.

Analizând solicitarea apărării referitor la aplicarea în privința lui Carp Aisun a unei pedepse mai blânde în partea ce ține de încasarea amenzii, instanța de apel a constatat că prima instanță și-a argumentat riguros soluția la acest capitol și a aplicat în privința inculpatului pedeapsa minimă prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită. Totodată, instanța de apel a reținut că pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, legea prevede pedeapsa sub formă de închisoare cu aplicarea amenzii.

Instanța de apel a explicat că reieșind din prevederile art.79 Cod penal

rezultă că, la stabilirea pedepsei sub limita minimă sau a unei pedepse mai blânde, care nu este prevăzută în sancțiunea articolului corespunzător din Codul penal, în baza căruia este încadrată infracțiunea, se admite luând numai în considerare personalitatea vinovatului în cazul existenței circumstanțelor excepționale, legate de scopul, motivele, rolul vinovatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul și după săvârșirea infracțiunii.

Totodată, ca excepționale, instanța urmează să stabilească astfel de împrejurări care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și date privind personalitatea făptuitorului (grad de invaliditate - I, II (persoana cu dezabilități severe și accentuate), merite deosebite față de societate, alte circumstanțe de importanță majoră). În cazul stabilirii unor asemenea împrejurări, instanța de judecată este obligată să indice în sentință care anume circumstanțe ale cauzei sunt considerate excepționale și în corelație cu care date despre persoana vinovatului ele servesc drept temei pentru aplicarea art.79 Cod penal.

5. Avocata Țigănașu Elena în numele inculpatei, invocând temeiurile pentru recurs prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond și solicită casarea parțială a acestora, cu remiterea cauzei la rejudecare în partea stabilirii pedepsei.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor din apel, suplimentar indică că decizia instanței de apel este una incompletă, deoarece nu oferă răspuns la toate motivele importante invocate în sprijinul apărării, iar nemotivarea unei hotărâri judecătorești încalcă dreptul părților la un proces echitabil, garantat de art.6 CEDO.

Totodată, apărarea reține că modalitatea de motivare a soluției denotă faptul că instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.414, 417 Cod de procedură penală, hotărârea instanței fiind motivată insuficient.

6. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursului declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat, se reține că, recurentul invocă temeiurile de casare prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de

drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În esență, criticele părții apărării se axează pe ideea că instanțele ierarhic inferioare au individualizat pedeapsa inculpatei contrar prevederilor legale, iar decizia instanței de apel este insuficient motivată.

Însă, verificând alegațiile recurenței, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt neîntemeiate. Or, prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal menționează că, pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanța de judecată trebuie să se conducă de limitele pedepsei stabilite de sistemul dreptului penal, care sunt relativ determinate. Aceste pedepse sunt: minimum și maximum prevăzut de fiecare infracțiune în parte.

Astfel, inculpatei Carp Aisun în baza art.325 alin.(1) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de 3 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu amendă în mărime de 1 500 unități convenționale, echivalentul a 75 000 lei. În baza art.90 alin.(1) Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea stabilită lui Carp Aisun pe un termen de probațiune de 1 an.

Sancțiunea art.325 alin.(1) Cod penal, prevede închisoare de până la 6 ani cu amendă în mărime de la 2 000 la 4 000 unități convenționale, iar conform

prevederilor art.64 alin.(3) Cod penal, mărimea amenzii pentru persoanele fizice se stabilește în limitele de la 500 la 3 000 unități convenționale, iar pentru infracțiunile săvârșite din interes material – de până la 20 000 unități convenționale.

Totodată, Colegiul penal menționează că, la emiterea hotărârilor, instanțele au ținut cont și de prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, care stipulează că în caz de aplicare a pedepsei cu amendă inculpatul beneficiază de reducerea cu 1/4 din maximul și din minimul prevăzut de sancțiune, fiind stabilite noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei.

Prin urmare, instanța de apel corect și-a argumentat poziția la aplicarea pedepsei care este una echitabilă, stabilită în limitele legii și direct proporțională cu gravitatea faptei comise, luând în considerație că, inculpata a recunoscut vina, judecarea cauzei a avut loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, căința sinceră și faptul că infracțiunea comisă face parte din categoria celor grave, necesitatea asigurării unui comportament adecvat a inculpatei în viitor, precum și atitudinea acesteia față de infracțiunea comisă, de consecințele acesteia și care va fi în măsură să atingă scopul pedepsei penale, de restabilirea echității sociale și corectarea condamnatului.

Pedeapsa penală, potrivit art.61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Din decizia instanție de apel se constată că, la stabilirea și aplicarea pedepsei, instanța a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art.art.7, 61, 64 alin.(3), 75 și 76 Cod penal.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal statuează că, pedeapsa a fost stabilită și individualizată corect, în așa fel încât vinovatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și să evite în viitor săvârșirea unor fapte similare.

Referitor la solicitarea apărării cu privire la aplicarea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, instanța de recurs evidențiază că Codul penal prevede aplicarea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege (art.79 Cod penal), în cazul când instanța de judecată constată săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal reține că, prin sintagma „poate” din textul art.79 alin.(1) Cod penal, aplicarea acestei norme nu trebuie înțeleasă ca o obligație față de instanța de judecată, or, alin.(1) stipulează că, în cazul când sunt stabilite condițiile menționate supra, de către instanța de judecată poate fi apreciată drept circumstanță excepțională.

Prin urmare, instanța de judecată, în persoana judecătorului, care ținând cont de prevederile art.art.26, 101 Cod de procedură penală, adoptă soluția, inclusiv și în baza propriei convingeri, conform prevederilor art.art.79 Cod penal.

În consecință, Colegiul penal opinează că, argumentele punctate în cererea

de recurs privind greșita individualizare a pedepsei nu sunt incidente cauzei deferite judecării, instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, pedeapsa aplicată inculpatului fiind individualizată corect și în concordanță cu scopul pedepsei penale, fapt ce determină incontestabil concluzia de inadmisibilitate a recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

Suplimentar, recurentul nu a formulat careva argumente indubitabile care să ateste că nu este acceptabilă pedeapsa individualizată de către instanțele de fond.

Pe de altă parte, Colegiul penal respinge alegațiile invocate de către recurent precum că, instanța de apel a omis să se pronunțe detaliat și amănunțit asupra tuturor argumentelor invocate în apel de către avocat. Or, ultimul avea obligația să concretizeze care anume argumente nu au fost apreciate de către instanța de apel.

Astfel, instanța de recurs evidențiază că, argumentele avocatului sunt lipsite de suport probatoriu, nefiind în stare să răstoarne decizia instanței de apel. Poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective ar constitui o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Așadar, referitor la temeiul de recurs invocat de recurent - art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, Colegiul penal nu a stabilit nici o argumentare corespunzătoare în susținerea acestui temei, critica deciziei instanței de apel în sensul temeiului invocat purtând un caracter formal și respectiv, fiind neîntemeiată.

În plus, se reține că, motivele invocate în recursul de pe rol, au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct.4. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Mai mult, analizând textul deciziei atacate în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal atestă că, instanțele de fond s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din hotărâri, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și-o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reieșind din concepția Curții Europene, art.6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (cauza *Van de Hurk v. Olanda*, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, *Immeubles Groupe Kossier v. Franța*, nr.38748/97 din 9 martie 1999).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că, instanța de apel nu a

comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Țigănașu Elena în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2022, în cauza penală în privința inculpatei *Carp Aisun xxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la 17 noiembrie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie